

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Ne bánts, idő!

– 1970 –

*Árnyék, mi fénynél nehezebb.
feketedik tiszta víz alatt.
Nem mozdul emlékezeted,
arcod tükrén fekvő kődarab.*

*Legszomorúbb, mi biztató,
ha szellőbe lomb kapaszkodik,
s hajlik a pázsit, volna tó,
de széthull, ha áll. Rojtosodik.*

*Földből elképesztő erő,
vakondtúrás s izzó hangyaboly
vulkánlik, de futó eső
szétveri. Gőzölög, forr a por.*

2.

*Találj, de célzás nélkül, az idő
pillanat-közepébe,
ahol a Nap örvénylik,
mint gyűrűző víz céltáblájába,
hol kavicsoddal soha
nem véted el a tízest.
Lődd egyetlen szavad kegyetlenül
világod Nap-szívébe.
Erre születted, vadász.
Költő vagy, isteni vadat űző,
menj és ejtsd el az időt,
s meglátod királyodat.
Kilép a vérző alkonyat mögül,
téged virradat vakít
mégis: nincs talpalatnyi
helye ott az éjnek, éjszakának.
Vérbe, mint tűzbe dobod
sapkád, kesztyűd és sálad.*

Néked az elejtett vad már nem kell,
 s boldog királyodnak sem
 többé az áldozatod.
 Ami volt, csak az út hite, szennye.
 Így lesz, látod előre,
 mégis, megszállott színész,
 gyakorolsz, újra meg újra próbálsz,
 drámádra készülsz, magad,
 társtalan, ünneptelen:
 Találj, de célzás nélkül, az idő
 pillanat-közepébe,
 ahol a Nap örvénylik,
 mint gyűrűző víz céltáblájába,
 hol kavicsoddal soha
 nem véted el a tizedet.
 Lódd egyetlen szavad kegyetlenül
 világod Nap-szívébe.
 Ölni születéll, vadász.

3.

Egem az ég, földem a föld.
 Hol vagyok, tudni én akarom.
 Keveredik kékekkel a zöld,
 és forog a szárnyas Nap-malom.

Fény szítál, augusztus lisztje.
 Megünnepellek, szent királyom.
 Kenyeremben verítékem
 sója: asszonyi nagy hiányom.

Hiába küldték Gizellát,
 hagytad országod Máriának.
 Egünkön azóia hétrét
 hajlott a szívünkön nőtt bánat.

Íme, roppant költészeted!
 bennem is máig, ami magyar.
 Rólad verset írni vajon,
 szent király, merhet-e, ki akar?

Egem az ég, földem a föld.
 Hol vagyok, tudni én akarom.

*Keveredik kékekkel a zöld,
és forog a szárnyas Nap-malom.*

*S látom, már nem lehet másképp,
Életfámból lesz kopár Kereszt.
Temetem jövőmet én is,
eggyenesági Hercegemet.*

4.

*Szeptember végi égen
Nap pernyéllik fehéren.*

*Bágyadt fényen, fátylon át
látszik s fakóbb a világ.*

*Jár a szellő, betegen
vánszorog a kerteken,
amit megfog, levelet,
el is ejti, leperreg.*

*Partra itt hullám futott?
árnyék csak, sötét homok.*

*Mély most a ringló álma,
kicsordul édes nyála.*

*Gyümölcs lóg gyümölcs felett,
egem mégis üresebb.
Holnap mi hoz örömet?
fecskénk is elköltözött.*

*Szilvák, edzett vas-cseppek,
hamvuk már deret sejtet.*

*Huszonötödik őszebe'
lettem már magam csősze.*

*Nincsen dézsmáló kedvem,
meg kell holnap fizetnem
időm: számolva töltöm.
Jelenem nővő kölcsön.*

*Még a kert mindent hordoz,
jövőt bont s köt a múlthoz.*

*Nyílik még a rózsza, s nekem
már október végi sebem.*

*Tekintetem, meglehet,
deres pókháló rezeg,
ökörnyál majd az őszben,
s világít hajam őszén.*

*Körtefa bronzos ökle
darázssal sújt a földre.*

5.

*Állandóság s honvágy –
Ma velem a dal, s tudom
holnap megint elhagy.
Vágy marad, mint kishúgom,*

*kit nem szült meg anyám.
Öcsém van, de ellenem,
lábamat taposván
küzdő nagyfejedelem.*

*Köztünk, ki hinné itt,
ország osztása dől el.
Feketül a fény is,
szemeim telnek könnyel.*